

тѣзи цѣль, да приносять Богу безкрѣвнѣ жертвѣ, а діакони-тѣ за това, зашто-то тѣхно-то служеніе е въ олтаря.

Въ първи-тѣ времена на христіанство-то, благодать-та на Св. Духъ ся преподавала въ таинство-то священство чрезъ възлаганіе рѣцѣ-тѣ на епископа. За рѣкоположеніе-то на епископа въ четвърто-то правило на първий-тѣ вселенскій съборъ е казано: епископа поставлати прилично най болѣе всѣмъ тоа области епископомъ. Яще же сіе неѣдобно покрайней мѣрѣ три во єдино мѣсто да соверѣтся, а отсѣствѣющіе да изавать согласіе посредствомъ громмотъ, и тогда совершати рѣкоположеніе. Въ апостолски-тѣ постановленія е казано, че при посвященіе-то на епископа освѣнъ възложеніе-то на рѣцѣ-тѣ, възлагали още на главѣ-тѣ на рѣкополагаемій-тѣ Св. Евангеліе. Въ молитвѣ-тѣ, коя-то ся чете при рѣкополаганіе-то, снизвозда ся върху него благодать Св. Духа, яко да иматъ власти отпушати грѣхи и устроити клиръ и пр.

Епископско рѣкополаганіе въ настояще време става по слѣдующій-тѣ начинъ. Въ день-тѣ на посвященіе-то предъ самѣ-тѣ литургіѣ епископи-тѣ сѣдѣтъ въ пълно облаченіе посрѣдъ църквѣ-тѣ на амвона. Новоизбранный-тѣ ся привождѣ предъ тѣхъ и исповѣдва, като бѣдѣщій блюстителъ на църквѣ-тѣ, символа на вѣрѣ-тѣ, отхвѣрля всички-тѣ еретически заблужденія и дава обѣщаніе че ще испълнява всички-тѣ канони на седмь-тѣхъ вселенски и деветъ-тѣхъ помѣстни събори, подирь това новоизбранный-тѣ приема благословеніе отъ всички-тѣ епископи и ся отвождѣ назадъ въ олтарь-тѣ. А на литургіѣ-тѣ, подирь малкій-тѣ входъ, влѣзватъ въ олтарь-тѣ и всички-тѣ епископи, дѣто слѣдъ трисвятое отъ първенствующій-тѣ архіерей и протодіакона, новоизбранный-тѣ ся привождѣ предъ царски-тѣ врата, а оттамъ къмъ